

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Tjen med Ånden

Lad os gøre, hvad der er påkrævet for at have Helligånden som vores ledsager.

Jeg er taknemlig for denne mulighed for at være en af jer, som Gud har hædret med præstedømmet. Vi er blevet kaldet til at bruge denne guddommelige kraft til at tjene vor himmelske Faders børn. Hvor godt vi lever op til den forpligtelse, vil have evige konsekvenser for dem, vi er kaldet til at tjene, for os og for de kommende generationer.

Jeg ærer mindet om to præstedømmebærere, som havde gjort sig fortjent til at have Guds Ånd med sig, da de var ude i de ærinder, Herren havde kaldet dem til. De havde selv fundet det gengivne evangelium i Amerika. De var de Herrens tjenere, som først forkyndte evangeliet for to af mine europæiske forfædre.

En af disse forfædre var en ung kvinde, der boede på en lille gård i Schweiz. Den anden var en ung, forældreløs mand, der var udvandret til USA fra Tyskland, som boede i St. Louis i Missouri.

De hørte begge en præstedømmebærer vidne om det gengivne evangelium – pigen foran ildstedet i det lille hjem i Schweiz, og drengen fra en balkon i en lejet sal i Amerika. Gennem Ånden vidste de begge, at budskabet, som disse ældster frembragte, var sandt.

Drengen og pigen valgte at blive døbt. De to mødte hinanden for første gang år senere på en støvet rute, hvor de gik hundredvis af kilometer mod bjergene i det vestlige Amerika. De gik og talte sammen. De talte om den forunderlige velsignelse, at Guds tjenere havde fundet dem blandt alle jordens folk, og endnu mere forunderligt var det, at de vidste, at deres budskab var sandt.

De forelskede sig og blev gift. Og på grund af Åndens vidnesbyrd, som de fik, da de hørte præstedømmebærere tale under Helligåndens indflydelse, blev de beseglet for al evighed gennem præstedømmets myndighed. Jeg er én blandt titusinder af efterkommere af den dreng og pige, som hædret de to præstedømmebæreres navn, der bragte Herrens Ånds indflydelse med sig, da de klatrede i de schweiziske bjerge og rejste sig for at tale ved det møde i St. Louis.

Den glædelige historie og millioner lig den gentager sig verden over og vil vedblive med det i generationer. For nogle er det historien om en ung hjemmelærer, der sagde nogle ord, der antændte et ønske i bedstefaderens hjerte om at vende tilbage til Kirken. For andre er det en patriarks trøstende ord og velsignelse, som hjalp deres mor, da en tragedie nær

havde overvældet hende.

Der er et fælles tema i alle disse historier. Det handler om, at kraften hos en præstedømmebærer til at tjene og velsigne bliver forstørret af Helligånden.

Så mit budskab til os i aften er dette: Lad os gøre, hvad der er påkrævet for at have Helligånden som vores ledsager og lad os gå frygtløst frem, så vi må få kraften til at gøre, hvad Herren end kalder os til at gøre. Den øgede kraft til at tjene kommer måske langsomt, den kommer måske lidt ad gangen, så den er svær at få øje på, men den kommer.

I aften vil jeg komme med nogle få forslag til, hvordan man gør sig fortjent til at modtage Helligåndens ledsagelse i sin præstedømmetjeneste. Dernæst vil jeg komme med et par eksempler på præstedømmetjeneste, hvor I kan forvente at se jeres kraft til at tjene blive styrket gennem Åndens indflydelse.

Vi ved jo alle, at bekræftelsen som medlem af Kirken gav os Helligåndsgaven. Men ledsagelsen af Helligånden, tilkendegivelserne af den i vores liv og tjeneste fordrer, at vi lever ordentligt for at gøre os fortjent til den.

Vi forædler åndelige gaver ved at holde budene og prøve at leve et ulasteligt liv. Det kræver tro på Jesus Kristus at omvende sig og blive rensset gennem hans sonoffer. Så som præstedømmebærere bør vi aldrig forsømme en mulighed for at deltage helhjertet i løftet, som alle medlemmer af den genoprettede kirke får ved hvert nadvermøde: »At de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig.«¹

Akkurat som vi må renses for synd for at have Ånden hos os, må vi være tilstrækkeligt ydmyge over for Gud

Dublin

til at indse vores behov for den. Den opstandne Frelseres disciple udviste den ydmyghed ifølge Mormons Bog.

Frelseren forberedte dem til deres virke. De knælede til jorden for at bede. Der står som følger: »Og de bad om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at Helligånden måtte blive givet til dem.«² De blev døbt, som I er blevet. Og som historien melder, som svar på deres bøn, blev de fyldt med Helligånden og med ild.

Frelseren bad højlydt for at takke sin Fader, fordi han havde givet Helligånden til dem, han havde valgt på grund af deres tro på ham. Og så bad Frelseren om en åndelig velsignelse til dem, som de tjente. Herren tryglede sin Fader: »Fader, jeg beder dig, at du vil give Helligånden til alle dem, som vil tro på deres ord.«³

Som Frelserens ydmyge tjenere bør vi bede om, at Helligåndens tilkendegivelser kommer til os, når vi tjener, og til dem, vi tjener. Ydmyg bøn til vor himmelske Fader i dyb tro på Jesus Kristus er afgørende for at gøre os fortjent til Helligåndens ledsagelse.

Vores ydmyghed og vores tro, som indbyder til åndelige gaver, øges gennem læsning, studium og granskning af skrifterne. Vi har alle hørt de ord før. Alligevel læser vi måske blot nogle linjer eller sider hver dag og håber, det rækker.

Men at læse, studere og granske er ikke en og samme ting. Vi læser nogle

ord, og vi får måske nogle ideer. Vi studerer, og vi afdækker måske temaer og sammenhænge i skriften. Men når vi gransker, indbyder vi til åbenbaring gennem Ånden. For mig er granskningen tankeprocessen og bønnerne efter, at jeg har læst og studeret skriften nøje.

For mig var præsident Joseph F. Smith et godt eksempel på, hvordan granskning kan invitere Guds lys. Det står i afsnit 138 i Lære og Pagter. Han havde læst og studeret mange skrifter i et forsøg på at forstå, hvordan Frelserens forsoning gjaldt de mennesker, som var døde uden at have hørt hans budskab. Her er hans beretning om, hvordan åbenbaringen kom: »Mens jeg grundede over dette, som er skrevet, blev min forstands øjne åbnet, og Herrens Ånd hvilede på mig, og jeg så hærskarerne af døde, både små og store.«⁴

Omvendelse, bøn og granskning af skriften er afgørende for, at vi gør os fortjent til Åndens gaver i vores præstedømmetjeneste. Yderligere kraft til at tjene vil følge, når vi udviser tro og går fremad i vores kald med Helligåndens hjælp.

Præsident Thomas S. Monson sagde det på denne måde: »Hvad vil det sige at ære sin kaldelse? Det vil sige, at man øger dens værdighed ... at man forstørret og styrker den, så himlens lys kan skinne gennem den og ses af andre mennesker.

Hvordan ærer man så sin kaldelse? Simpelthen ved at udføre de pligter, som henhører til den.«⁵

Jeg foreslår to tjenester mere, til hvilke vi er kaldet. Ved at udføre dem under Åndens indflydelse vil I og andre se jeres kraft til at tjene, blive styrket og forstørret.

Den første er som hans repræsentant at undervise og vidne for andre om ham. Herren har involveret de yngste og mindst erfarne i Det Aronske Præstedømme til at tjene i den kaldelse. Efter at have beskrevet pligterne i Det Aronske Præstedømme sagde han:

»Men hverken lærere eller diakoner har myndighed til at døbe, velsigne nadveren eller give håndspåbyggelse; de skal dog advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus.«⁶

Et sted i verden er der i denne uge en diakon, som af sin kvorumspræsident vil blive bedt om at invitere et medlem af deres kvorum, som de aldrig har set, med til et møde. Den trettenårige præsident bruger nok ikke ord, som »advare, formane og undervise« over for drengen, han sender ud, men det er det, Herren forventer af diakonen, som er sendt ud for at redde.

Til den diakon, som modtager kaldet om at tage ud til sit kvorumsmedlem, vil jeg give tre løfter. For det første, når I beder om Åndens hjælp, dulmer det frygten. For det andet vil I blive overraskede over, at I ved, hvad I skal sige, når I kommer hjem til ham, og når I følges hen til Kirken. Det, I siger, lyder måske rodet i jeres ører. Men I vil mærke, at ordene gives jer i det øjeblik, I har brug for dem. Og for det tredje vil I føle Herrens godkendelse, han som kaldte jer gennem præsidenten, uanset hvad udfaldet måtte blive.

Jeg kan ikke love, at jeres forehavende vil lykkes, for enhver person

er fri til at vælge, hvordan han eller hun reagerer på kaldet til at tjene Gud. Men den diakon, I taler med for Herren, vil huske, at I kom til ham. Jeg kender en dreng, nu en mand som langt fra er aktiv i Kirken, til hvem en diakon blev sendt ud, og han fortalte sin bedstefar om det besøg tyve år tidligere. Og det lod ikke til at have nogen virkning, og alligevel nævnte han ved navn den diakon, som kom forbi. Bedstefaren bad mig om at finde og takke den diakon, som var blevet kaldet til at indbyde, formane og undervise. Det havde blot været endnu en dag for den dreng, men en bedstefar og Herren husker de ord,

som drengen blev inspireret til at sige, og drengens navn.

Jeg opfordrer os alle, unge som gamle, som er kaldet til at tale ved et møde i Herrens navn, til at se bort fra tvivlen på os selv og følelsen af utilstrækkelighed. Vi behøver ikke bruge blændende tale eller komme med dyb indsigt. Et vidnesbyrd udtrykt i enkle ord rækker. Ånden vil indgyde jer de ord, I skal tale og føre dem ind i hjertet hos de ydmyge mennesker, som søger efter Guds sandhed. Hvis vi prøver at tale for Herren, vil vi en dag til vores overraskelse opdage, at vi ved hjælp af Ånden til manges velsignelse har advaret, formanet, undervist og

indbudt med en kraft, der rækker langt ud over vores egen.

Udover kaldet til at undervise, vil mange af os blive sendt ud af Herren for at hjælpe dem i nød. Det er en anden tjenestegerning i præstedømmet, i hvilken vi vil mærke, at Åndens indflydelse vil øge vores kraft til at tjene. I vil finde, at I i større grad er i stand til at genkende smerte og sorg i folks ansigter. Der vil dukke navne eller ansigter fra jeres kворum op i jeres sind med en tilskyndelse af, at de har brug for hjælp.

Biskopper oplever, at den følelse kommer til dem om natten, og hver gang de sidder på forhøjningen og ser

Medlemmer i Rom oversætter generalkonferencetaler.

ud på medlemmerne i deres menighed eller tænker på dem, der ikke er der. Det kan ske, når de er i nærheden af et hospital eller et plejehjem. Mere end én gang har jeg, når jeg kom gennem døren på et hospital, hørt ordene: »Jeg vidste, du ville komme.«

Vi skal ikke bekymre os for, at vi ikke ved, hvad vi skal sige eller gøre, når vi kommer derhen. Guds kærlighed og Helligånden er sikkert nok. Da jeg var en ung mand, var jeg bange, fordi jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre eller sige til folk i stor nød.

Engang sad jeg ved min fars hospitalsseng, da han syntes døden nær. Jeg hørte, der blev lidt postyr blandt sygeplejerskerne på gangen. Pludselig kom præsident Spencer W. Kimball ind på stuen og satte sig i en stol på den anden side af sengen. Jeg tænkte: »Her har jeg chancen for at se og lære af en mester i det med at håndtere smerte og lidelse.«

Præsident Kimball hilste kort og spurgte min far, om han havde fået en præstedømmevelsignelse, og da min far sagde, at han havde, satte profeten sig ned i stolen igen.

Jeg ventede på at se en prøve på de lindrende egenskaber, som jeg i den grad syntes, at jeg manglede og havde brug for. Efter måske fem minutter, hvor de to ganske enkelt sad og

smilede stille til hinanden, så jeg præsident Kimball rejse sig og sige: »Henry, jeg tror, jeg vil gå, inden vi trætter dig.«

Jeg tænkte, at jeg var gået glip af en lektie, men den kom senere. I en stille stund med min far, efter at han var blevet frisk nok til at komme hjem, faldt samtalen på præsident Kimballs besøg. Min far sagde stille: »Af alle de besøg, jeg modtog, var hans besøg det, der opløftede mit sind mest.«

Præsident Kimball talte ikke mange trøstende ord, i hvert fald ikke efter hvad jeg kunne høre, men han gik med Herrens Ånd som sin ledsager for at give trøst. Nu ved jeg, at den lektie, han lærte mig, er det, præsident Monson mente: »Hvordan ærer man en kaldelse? Simpelthen ved at udføre de pligter, som henhører til den.«

Dette er sandt, uanset om vi kaldet til at undervise i evangeliet gennem Ånden eller gå med Helligånden ud til de matte knæ og nedhængende hænder.⁷ Vores præstedømmetjeneste vil blive styrket, folk vil blive velsignet og himlens lys vil være til stede. Himlens lys vil skinne for os og for dem, vi tjener. Vi bliver måske trætte. Vore egne og vores families problemer kan virke store og truende. Men der er en opmuntrende velsignelse for dem, som tjener under Åndens indflydelse.

Præsident George Q. Cannon blev absolut ikke skånet for sorg, modgang og prøvelser i løbet af sin tjenestetid i præstedømmet. Han oplevede også, at Helligånden ledsagede ham i hårde tider og svær tjeneste. Dette er vores forsikring i præstedømmegerningen, både i Kirken og i vores familie. For mig er løftet blevet indfriet, når jeg har følt Ånden i min præstedømmegerning. »Når mørke fylder vores sind, ved vi, at vi ikke er i besiddelse af Guds Ånd ... Når vi fyldes med Guds ånd, fyldes vi med glæde, med fred og med lykke, hvad vore omstændigheder end måtte være, for det er en ånd af livsglæde og lykke. Herren har givet os Helligåndsgaven. Det er vores privilegium, at Helligånden kan lede os indefra, så at vi fra morgen til aften og fra aften til årle morgen kan nyde glæden, lyset og åbenbaringen fra dem.«⁸

Vi kan forvente, at glædens og lykvens velsignelse bliver os til del, når vi har brug for den i svære tider i vores trofaste tjeneste i præstedømmet.

Jeg vidner om, at vi er kaldet af Gud gennem profeti. Dette er Jesu Kristi sande kirke genoprettet ved profeten Joseph Smith. Gud lever og hører alle vore bønner. Jesus er den opstandne Kristus og vor Frelser. I kan vide, at disse ting er sande gennem Helligåndens kraft, som vil komme til jer i jeres gerning. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 20:77.
2. 3 Ne 19:9.
3. 3 Ne 19:21.
4. L&P 138:11.
5. Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, jan. 2000, s. 60.
6. L&P 20:58-59.
7. Se L&P 81:5.
8. George Q. Cannon, i Brian H. Stuy, komp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bd., 1987-1992, 4:137.